

Viata lumii

Miron Costin

A lumii cantu cu jale cumplita viata,
Cu griji si primejdii, cum ieste si ata
Pre suptire si-n scurta vreme tritoare,
O, lume hicleana, lume insalatoare.
Trec zilele ca umbra, ca umbra de vara ;
Cele ce trec nu mai vin, nici sa-ntorcu iara.
Trece veacul desfranatu, trec ani cu roata.
Fug vremile ca umbra si nici o poarta
A le opri nu poate.
Trec toate pravalite
Lucrurile lumii si mai mult cumplite.
Si ca apa in cursul sau cum nu sa opreste,
Asa cursul al lumii nu sa conteneste.
Fum si umbra suntu toate, visuri si parere
Ce nu petrece lumea si-n ce nu-i cadere ?
Spuma marii si nor suptu cer trecatoriu.
Ce e in lume sa nu aiba nume muritoriu ?
Zice
David prorocul : „Viata ieste floare,
Nu traieste, ce indata ieste trecatoare". «Viierme suntu eu si nu om", tot acela striga,
O, hicleana, in toate vremi cum sa nu sa planga
Toate cate-s pre tine.
Ce haladuieste
Nepravalit, stramutat ?
Ce nu staruieste
Spre cadere de tine ?
Tu cu vreme toate
Primenesti si nimica sa stea in veci nu poate
Ceriul faptu de
Dumnezeu cu putere mare,
Minunata zidire si el farsit are.
Si voi, lumini de aur, soarile si luna,
Intuneca-veti lumini, veti da gios cununa,
Voi, stele iscusite, ceriului podoaba.

Va asteapta groaznica trambita si doba.
In foc te vei schimosi, pemeinte cu apa.
O pricine amara nu asteapta : sapa.
Nu-i nimica sa stea in veci, toate trece lumea,
Toate-s nestatatoare, toate-s niste spume.
Tu, parinte al tuturor,
Doamne si imparate,
Singur nu mai covarsesti vremi nemasurate.

Celelalte cu vremea toate sa sa treaca.
Sangur ai dat vremilor toate sa petreaca.
Suptu vreme stam, cu vreme ne mutam viata,
Umblam dupa a lumii inselatoare fata
Vremea lumii sotie si norocul alta,
El a sui, el a surpa, iarasi gata.
Norocului zicem noi ce-s lucruri pre voie
Sau primejdii, candu ne vin sau cate o nevoie.
Norocului i-au pus nume cei batani din lume
Elu-i cela ce pre multi cu amar sa afume.
El suie, el coboara, el viata rumpe,
Cu sotiia sa, vremea, toate le surpe.
Norocul la un loc nu sta, intr-un ceas schimba pasul.
Anii nu potu aduce ce aduce ceasul.
Numai maini si cu aripi, si picioare n-are
Sa nu poata sta intr-un loc nici odinioare.
Vremea incepe tarile, vremea le sfarsaste,
indelungate imparatii vremea prinieneaste,
Vremea petrece toate ; nici o imparatie
Sa stea in veci nu o lasa, nici o avutie,
A trai mult nu poate.
Unde-s cei din lume
Mari imparati si vestiti ?
Acu de-abiiia nume
Le-au ramas de poveste.
Ei santu cu primejdii
Trecuti.
Cine ai lumii sa lasa nadejdii ?
Unde-s ai lumii imparati, unde ieste
Xerxes,
Alixandru
Machidon, unde-i
Artaxers,
Avgust,
Pompeiu si
Chesar ?
Ei au luat lume,
Pre toti i-au stinsu cu vremea, ca pe niste spume.

Fost-au
Tiros imparat, vestit cu razboaie,
Cu avere preste toti.
Si multa nevoie
Au tras handii si tatarii si
Asiia toata.
Cauta la ce l-au adus inselatoarea roata :
Prinsu-l-au o famee i-au pus capul in sange.
„Satura-te de moarte,

Tiros, si te stinge
De varsarea sangelui, o, oame infocate,
Ca de vrajmasiia ta nici
Ganghes poate
Cursul sau sa-l pazeasca." Asa jocureste
imparatiile lumii, asa pravaleste.
Nici voi, lumii inteleptii cu filosofia
Haladuiti de lume, nici theologia
V-au scutit de primejdii, sfinti parinti ai lumii,
Ca v-au adus la moarte amara pre unii.
Nime lucruri pre voie de tot sa nu creaza
Nime grele nadejde de tot sa nu piarza,
Ca
Dumnezeu a varstatu toate cu sorocul,
Au poruncitu la un loc sa nu stea norocul.
Cursul lumii ati cercatu, lumea cursul vostru
Au taiat.
Asa ieste acum vacul nostru.
Niminea nu-i bun la lume, tuturor cu moarte
Plateste osteneala, nedireapta foarte,
Pre toti, si nevinovati, ea le taie vacul,
O, vrajmasa, hicleana, tu vinezi cu sacul,
Pre toti ii duci la moarte, pre multi fara deala,
Pre multi si fara vreme duci la acesta cale.
Orice faci, fa si cauta farsitul cum vine.
Cine nu-l socoteste nu petrece bine.
Farsitul ori lauda, ori face ocaru,
Multe inceputuri dulci, farsituri amara.
Farsitul cine cauta vine la marire,
Fapta nesocotita aduce perire.
Moartea, vrajmasa, intr-un chip calca toate casa,
Domnesti si-mparatesti, pre nime nu lasa,
Pre bogati si saraci, cei frumosi si tare.

O, vrajmasa, prietin ea pre nimeni n-are.
Nastem, murim, o data cu cei ce sa trece,
Cum n-ar fi fostu in veci, daca sa petrece.
Painjtni santu anii si zilele noastre.
Sfinti ingeri ferice de de viata voastra.
Vietuim si viata ieste nestiuta
Si pana la ce vreme ieste giuruita.
Asa ne poarta lumea, asa amageste,
Asa insala surpa si batjocureste.
Fericita viata far de valuri multe,
Cu griji si neticneala avutiia pute.
Vietuiti in ferice, carii mai putine
Griji purtati de-a lumii ; voi lacuiti bine.
Vacul vostru cu-mprumut dat in datorie ;

Ceriul de gandurile noastre bate jocurie.

EPILOG

Multi au fostu si multi suntem si multi te asteapta ;
Lumea din primenele nu sa mai desteapta.
Orice ieste muritoriu cu vremea sa petrece,
Trece vremea si pre ai sai toti ii paraseste.
Cei ce acum petrecem pomenim pe altii
Trecuti ; de noi cu vreme vor pomenii altii.
Nascandu-ne, murim, murind ne facem cenusa.
Dintr-aceasta lume trecem ca pentr-o usa.
Astazi mare si puternic cu multa marire,
Maine treci si te petreci cu mare mahnire.
In lut si in cenusa te prefaci, o, oame,
in viierme, dupa care te afli in putoare.
Ia aminte dara, o, oame, cine esti pe lume.
Ca o spuma plutitoare ramai fara nume.
Una fapta, ce-ti ramane, buna, te lateste
in ceriu cu fericire in veci te mareste.